

## Am ars în versul de Iubire

Bragagiu

---

Împrăștiat prin toate cele  
Tot fugăream ca niște fluturi  
Amorurile mititele  
Cu juruințe și săruturi.

Dând propozițiile false,  
Primind minciunile ca plată  
Am înțeles că viața-mi arse  
Și n-oi trăi-o niciodată.

Urâi trăirea ca năduhul  
Din arșiță în gloata strânsă  
Mi-era scârbos chiar și văzduhul  
Din viețuirea mea cea stinsă...

Doamne, când Tu mi-ai scris Cuvântul  
Cu degetul ca în țărână  
Simții că pot iubi pământul  
Dorind frumos să îmi rămână.

Când literele-Ți Adevărul  
Porniră-n suflet să-l arate  
Prunc am cuprins în brațe Cerul  
Înaripat de Libertate.

Dar slove-n mine răsărite  
Au prins a frige tot mai tare  
Căci nu-s cuvinte-obișnuite  
Da-s mai fierbinți decât un Soare.

Și bezna mea porni să ardă  
Tot mai mărunță să dispară  
De nu mai caut o dovadă  
Ce-ar fi c-un om când o să moară.

Trecutul l-am lăsat în sânge  
Curs pentru mine de pe Cruce,  
Iar fericirea mea îmi plânge  
De viitorul ce mă duce.

Că doar în lacrimi am puterea  
Să iscălesc o bucurie  
Când mă cuprinde Învierea

Și-s tot mai scris de Poezie.

Mă dezobișnuiesc de tină  
Văzând în ochi ce nu se vede,  
Iar rândurile de Lumină  
Mi-s călăuză-n Țara Verde.

Prin foc de zi, prin nopți de gheață  
Trăind cu versurile scrise  
Pășesc din Viață înspre Viață  
Cu Cel ce viața-mi mântuise.

Și parcă fug și fug de lume,  
Dar Dragostea de ea îmi crește  
Neiscălindu-mă cu nume,  
Ci, pur și simplu, omenește.

Azi nu mai pot nici să mă mire  
Pofte și-amoruri presupuse:  
Am ars în versul de Iubire...  
Dar arde-mă mai mult, Isuse!!!  
Victor Bragagiu